

[Kofod.]

indenrigsministeriet skal bestemme dette, og sundhedsstyrelsen skal bestemme resten. Herefter stiller jeg mig det spørgsmål: hvad er der så tilbage for kommunerne, når sundhedsstyrelsen skal bestemme detaljerne og indenrigsministeriet retningslinjerne? Jeg blev altså lidt skuffet; de gode intentioner holdt ikke, når man kom til selve lovforslagene.

Min opfattelse er, at nu skal vi snart til at lære at gennemføre en lovgivning, således at man giver kommunerne frihed til at organisere dette arbejde. Jeg forstår godt logikken, når man ser bagefter, at staten skal yde 50 pct. i refusion. Så vil staten også have lidt hånd i hanke med, hvad der foregår. Men spørgsmålet er, om vi stadig væk skal bygge på refusionssystemet, eller vi skal ordne det over byrdefordelingen og så lade kommunerne selv om, hvordan de vil administrere disse penge. Det er en konflikt, vi stadig væk kommer ud for.

Det næste, jeg vil nævne, er hele spørgsmålet om dobbeltadministration, som vi også kommer ind i her, og dobbeltkontrol. Hr. Bent Sørensen var inde på noget meget vigtigt, da han ankede lidt over indberetningerne ifølge § 4 og § 5. Der står i bemærkningerne til §§ 4 og 5 i lovforslaget om hjemmesygeplejerskeordninger, at man kan lave disse indberetninger således, at man måske kan vente til den årlige årsberetning. Jeg tror, ministeren kender de fantastisk mange årsberetninger, vi får. Det gælder ikke alene her på det sociale område, men også på undervisningsområdet. Der er ingen grænser for, hvis man sidder i en kommunalbestyrelse eller i et amtsråd, hvad man bliver udsat for af årsberetninger hvert eneste år, som ingen andre har glæde af — kunne jeg tænke mig — end de, der laver dem. Kunne man ikke forenkle dette system? Det er rigtigt, som hr. Bent Sørensen siger, at vi i hvert fald kan forvente, at der skal opbygges et sekretariat efterhånden til at lave disse årsberetninger. Det næste bliver vel, at man skal opbygge et sekretariat, som skal koge det ned, således at almindelige mennesker kan læse det. Altså kort og godt vil jeg sige: er vi ikke inde på, at denne rammelov, som i princippet måske er rigtig nok, alligevel kører traditionelt i de samme baner? Vi

tør ikke give den nødvendige frihed og lade kommunerne selv køre ordningerne.

Jeg kan forstå, at loven skal træde i kraft den 1. april 1974. Er det alligevel ikke for tidligt, at ministeren fremsatte dette lovforslag? Har det ikke en vis forbindelse med den bistandslov, der var til første behandling i går? Kommer der ikke en konflikt mellem disse to lovforslag og så det forslag til bistandslov, som ligger til behandling, og hele socialreformen? Jeg vil bare stille det konkrete spørgsmål: kan disse love træde i kraft, hvis bistandsloven ikke bliver færdig?

Til sidst et lille hjertesuk: hvor længe skal vi køre med denne sammenblanding af ministerier? Kunne det ikke være ønskeligt, at vi efterhånden reformerer, således at socialvæsenet får vi i socialministeriet og de andre ting i indenrigsministeriet? Vi har jo en voldsom sammenblanding stadig væk. Det ene ministerium rækker ind over det andet. Men det er sikkert ikke ministeren her, der er i stand til at svare på det spørgsmål.

I øvrigt vil jeg anbefale de to lovforslag til en grundig udvalgsbehandling. Vi har visse spørgsmål, men de egner sig til udvalget. Vi anbefaler i hvert fald lovforslagene.

Gunner Baunsgaard: Loven om sundhedsplejerskeordningen skal nu afløses af en ny lov, en fortsættelse og nærmere fastsættelse af, hvad den nye kommunestruktur også skulle føre med sig. Desuden måtte der jo komme en ny lovgivning om disse spørgsmål, efter at vi har fået sygesikringsloven og forslaget til bistandslov, som tinget behandlede i går, og efter at vi har fået udvalgsbetænkningerne om sundhedsplejerskeordninger og hjemmesygeplejerskeordninger.

Vi er fra det radikale venstre positivt indstillet over for lovforslaget om sundhedsplejerskeordninger, der som nævnt er en rammelov, men jeg vil gerne gøre nogle bemærkninger til lovforslaget.

Kommunerne er interesseret i at få tillagt mange opgaver, de mange opgaver, som naturligt hører til dér. Men jeg vil ikke undlade at gøre opmærksom på, at man for tiden synes at have mere end rigeligt. Administrationen står med hænderne fulde, videruddannelse af personalet trænger sig på, og vi kan risikere, at tingene er faldet sammen som et korthus den 1. april 1974. Jeg